

ἀνακατωσιὰ ἡ, ἀνακατωσία Πελοπν. (Λακων.) Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ.) ἀνακατωσίγμ Πόντ. (Κερασ.) ἀνακατωχία Πελοπν. (Λακων.) ἀνακατωσιὰ κοιν. ἀνακατωδὰ Κύπρ. κ. ἄ. ἀνακατουσὰ βόρ. ιδιῶμ. ἀνακατουδὰ ἐνιαχ. βορ. ιδιῶμ. ἀνεκατωσιὰ πολλαχ. ἀνεκατωδὰ Θήρ. κ. ἄ. ἀνικατουδὰ Θράκ. (Κομοτ.) Ἰμβρ. Σαμοθρ. κ. ἄ. ἄνακατωσιὰ Ρόδ. ἄνακατουσὰ Θεσσ. ἄνεκατωσιὰ Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κύπρ. κ. ἄ. ἄνεκατωδὰ Κύπρ. (Γερμασ.).

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακατῶνω. Διὰ τὸν τύπ. ἀνακατωχία Πελοπν. (Λακων.) πβ. τὰ ὅμοια αὐτόθι μαχιά, παχιάς ἐκ τῶν μασιά, πασᾶς. Ὁ τύπ. καὶ μεσν.

1) Τάσις πρὸς ἐμετόν κοιν.: Μόνο ποῦ τὸ βλέπω τὸ ρετινολόγδο μου ῥχεται ἀνακατωσιὰ. Μοῦ ῥφερε τὸ φαγεῖ ἀνακατωσιὰ. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀνακάτεψι **A2**. 2) Στενοχωρία Πόντ. (Τραπ.): Ἐχω ἕναν τρανὸν ἀνακατωσίαν.

3) Ἀνώμαλος κατάστασις, σύγχυσις, ταραχή κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.): Ἐγινε μεγάλη ἀνακατωσιὰ. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μᾶς ῥφερε ἀνακατωσιὰ κοιν. Τὸ χωρὸν ἔδει πολλὴν ἄνεκατωδὴν Γερμασ. Μέσ' ῥ τὸν καφενὲν ἔδει ἀνακατωδὴν, ἄλῶπως μαλῶνονουσιν Κύπρ. Ἐέντον τρανὸν ἀνακατωσία Κερασ. Χαλδ. || Παροιμ. φρ. ῥ'ν' ἀνακατουσὰ χαίριτι (ἐπὶ τοῦ ὠφελουμένου ἐκ τῶν ἐρίδων τῶν ἄλλων. Συνών. παροιμ. φρ. ὁ λύκος ῥ τὴν ἀνεμοζάλη χαίρεται) Ἡπ. (Ζαγόρ.) Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Βουστρών. (ΚΣάθα Μεσν. Βιβλ. 2,437) «καὶ γροικοῦν καὶ ἀνακατωχίαν εἰς τὴν αὐλήν καὶ ἐσφαλίσαν τὲς πόρτες» καὶ 2,446 «ὡς γίον ῥρκουμουν ῥγροίκεσα μεγάλην ἀνακατωχίαν καὶ μεγάλες φωνὲς καὶ ἀκτυπήματα». Συνών. ἀνάβρασι **2**, ἀναδεμός. 4) Ζωηρότης χαρακτηρὸς, ἀταξία Θήρ. Κύπρ.: Ἡ ἀνεκατωδὰ τοῦ παιδιοῦ μου εἶναι περίσσο προῦμα! Θήρ. 5) Διαβολή, ραδιουργία Ἰμβρ. Σαμοθρ. — Λεξ. Βλαστ.: Νὰ μὴ δῇ π'στιβόσι, γιατί ἄ σᾶς κάθ' κ' ἰοᾶς κάμμιαν ἀνικατουδὰ (μὴ τὴν πιστεύεσθε, διότι θὰ σᾶς κἀνῇ κτλ.) Σαμοθρ.

Πβ. ἀνακάτεμα, ἀνακάτωμα.

ἀνακατωσιάρης ἐπίθ. σύνηθ. ἀνακατωσάρης πολλαχ. ἀνακατωχιάρης Πελοπν. (Λακων.) ἀνεκατωσάρης Α.Κρήτ. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀνακατωσιὰ, παρ' ὃ καὶ ἀνακατωχία, ὅθεν τὸ ἀνακατωχιάρης. Ἐν τοῖς τύπ. ἀνακατωσάρης καὶ ἀνεκατωσάρης δὲν ὑπόκειται ἡ κατάλ. -άρις, ἀλλὰ συνέβη οὐρανώσεως ἀπώλεια.

1) Ὁ ἀναμειγνυόμενος εἰς ξένας ὑποθέσεις πολλαχ.

2) Ὁ τὰ πάντα συνταράσσων καὶ δὴ σφοδρῶς Κρήτ. (Βιάνν.): Ἀέρας ἀνεκατωσάρης. 3) Μεταφ. διαβολεύς, ραδιουργὸς σύνηθ. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀνακατούρης.

ἀνακατωσοῦρα ἡ, κοιν. ἀνακατουσοῦρα βόρ. ιδιῶμ. ἀνακατ'σοῦρα Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀνεκατωσοῦρα Ἄνδρ. Κάρπ. Α.Κρήτ. (Σητ. κ.ἄ.) Μύκ. Νάξ. Νίσυρ. Χίος κ.ἄ. ἀνικατουσοῦρα Ἰμβρ. Λῆμν. Σάμ. κ. ἄ. ἀνακατουῦρα Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἄνακατωσοῦρα ἐνιαχ. ἄνεκατωσοῦρα Θράκ. (Σαρεκκλ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀνακάτωσι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦρα.

1) Στομαχικὴ διατάραξις, τάσις πρὸς ἐμετόν, ναυτία Ἄνδρ. Α.Κρήτ. (Σητ. κ.ἄ.) Νίσυρ. Πελοπν. (Κορινθ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ. — Λεξ. Βλαστ. 192 καὶ 398: Καταλαβαίνω μὴν ἀνεκατωσοῦρα Νίσυρ. Μοῦ ῥθαν ἀνακατουῦρες, θὰ ξιράσου Αἰτωλ. Δὲ γατέω εἶδα ῥφαγα κ' ῥχω μεγάλη ἀνεκατωσοῦρα Σητ. Ἄνεκατωσοῦρα ῥγροικῶ καὶ φοβοῦμαι πῶς θὰ ξιράσω αὐτόθ. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀνακάτεψι **A2**. 2) Ἀνάμειξις, σύγχυσις προσώπων καὶ

πραγμάτων κοιν.: Ἐγινε ῥ τὸ σπῖτι μὲ μεγάλη ἀνακατωσοῦρα. Τὸ ταξίδι μᾶς ῥφερε σὲ ἀνακατωσοῦρα ποῦ δὲ λέγεται! κοιν. || Ποίημ.

Καὶ τόσο ποῦ μοῦ ῥρθε μὲ σκοτούρα

ῥ ἐκείνη τὴν ἀτέλειωτη ἀνακατωσοῦρα

ΔΚόκκος ἐν Ἄνθολ. Ἡ Ἀποστολίδ. 158. 3) Ταραχή, φιλονικία, ῥρις κοιν.: Ἀπάνω ῥ τὸ μεθύσι ῥγινε ἀνακατωσοῦρα. Ὡς τῶρα εἶχαμε πολλὰς ἀνακατωσοῦρες κοιν. Γλέπ' ῥ τί ἄνεκατωσοῦρα γέν' κε! Σαρεκκλ. Συνών. ἀνάβρασι **2**, ἀναδεμός.

Πβ. ἀνακάτεμα, ἀνακάτωμα.

ἀνακατωσοῦρης ἐπίθ. σύνηθ. ἀνεκατωσοῦρης Χίος κ. ἄ. Θηλ. ἀνακατωσοῦρα σύνηθ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀνακάτωσι, παρ' ὃ καὶ ἀνεκάτωσι, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦρης.

Ὁ προκαλῶν ῥριδας καὶ σκάνδαλα, φίλερις, ραδιουργὸς, σκανδαλοποιός: Ἀνθρωπος ἀνακατωσοῦρης. Ἡ δεῖνα εἶναι μὴν ἀνακατωσοῦρα πρώτης. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀνακατούρης.

ἀνακατωσύνη ἡ, Θράκ. (Σηλυβρ.) κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάκατος.

Σύμφυρσις, ἀνάμειξις πραγμάτων. Πβ. ἀνακάτεμα.

ἀνακατωτὰ ἐπίρρ. κοιν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνακατωτός. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ἀναμίξ, φύρδην μίγδην: Φρ. Ἐέρει τὸ μάθημά του ἀπέξω κὶ ἀνακατωτὰ (δηλ. χωρὶς νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν σειρὰν τοῦ κειμένου, ἐπομένως πολὺ καλὰ). Τὰ ξέρω ἀπέξω κὶ ἀνακατωτὰ (ἐπὶ τελείας γνώσεως ὑποθέσεως ἢ πράγματος). Συνών. ἀνάκατα, ἀνακάταλλα.

ἀνακατωτήρι τό, Λεξ. Βλαστ. 284 ἀνικατουτούρ' Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακατῶνω. Ὁ τύπ. ἀνικατουτούρ' ἐκ τοῦ ἁμαρτ. ἀνεκατωτούρι.

1) Ὁργανον μαγειρικόν, μὲ τὸ ὅποιον ἀναδεύουν, ἀνακατώνουν τι Λεξ. Βλαστ. 2) Μετων. ὁ διεγείρων σκάνδαλα, διαβολεύς, ραδιουργὸς Ἰμβρ. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀνακατωτούρης.

ἀνακατωτής ἐπίθ. Λεξ. Μπριγκ. Θηλ. ἀνακατώτρα Α.Κρήτ. ἀνεκατώτρα Α.Κρήτ. ἀνακατώστρα Ζάκ. ἄνακατώστρα Μέγαρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακατῶνω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Γερμ.

Ραδιουργὸς, ταραχοποιὸς ἐνθ' ἀν.: Νὰ χαθῇς ἄνακατώστρα! Μέγαρ. Εἶναι αὐτὴ μὲ -ν ἀνεκατώστρα! Α.Κρήτ. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀνακατούρης.

ἀνακατωτός ἐπίθ. σύνηθ. ἀνακατουτός βόρ. ιδιῶμ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακατῶνω.

Αὐτὸς ποῦ δὲν εἶναι ἀμιγής, ὁ μεικτός: Ἀνακατωτὸ ψωμί (τὸ παρεσκευασμένον ἐκ σίτου καὶ ἄλλου δημητριακοῦ καρποῦ, οἷον ἀραβοσίτου, κριθῆς κτλ.) πολλαχ. Συνών. ἀνακατάλογος, ἀνακατεμένος (ιδ. ἀνακατεύω **A5**), ἀνακατερός, ἀνακατευτός **1**, ἀνάκατος **2**, ἀνακατωμένος (ιδ. ἀνακατῶνω **A4**).

ἀνακάτωτος ἐπίθ. Ἡπ. Μακεδ. (Θεσσαλον.) Σῦρ. Χίος κ. ἄ. — Λεξ. Γαζ. (λ. ἀκέραστος, ἀκρατος, ἀσύγχυτος) Ἡπίτ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. ἀνακάτουτους Μακεδ. ἀνακάτωτος Πελοπν. (Οἶν.) ἀνεκάτωτος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνακατωτός τοῦ ἀρκτικοῦ α προσλαβόντος σημ. στερήσεως διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Ἰδ. α-στερητ. **2 α**.

1) 'Ο μὴ διακινήθεις, ὁ μὴ ἀναδευθεὶς ἐνθ' ἄν.: Γλυκὸ -ἀγεί ἀνακάτωτο Χίος κ. ἄ. 2) 'Ο μὴ ἀναμειχθεὶς μὲτ' ἄλλης οὐσίας, ἀμεικτος ἐνθ' ἄν.: 'Αλεύρι - βούτυρο ἀνακάτωτο Ἡπ. 3) Μεταφ. ὁ μὴ ἀναμειχθεὶς εἰς ξένην ἰσοθεσίαν Ἡπ. Νάξ. ('Απύρανθ.) — Λεξ. Ἡπίτ. Μ. Ἐγκυκλ.: 'Ανακάτωτὴ 'μαι ὡς τὴ δουλειὰ 'φτὴ Νάξ. ('Απύρανθ.) Συνών. ἀνακάτευστος.

ἀνακατωτούρης ἐπίθ. Βιθυν. Θράκ. Ἰων. (Κρήν.) Ἰλλ. (Σινασσ.) κ. ἄ. — Λεξ. Αἰν. Μπριγκ. ἀνακατου-τούρης Μακεδ. ἀνακατωτούρης Νάξ. ('Απύρανθ.) κ. ἄ. ἀνακατουτούρης Δαρδαν. Θράκ. (Μάδυτ.) κ. ἄ. 'νεκατω-τούρης Θράκ. (Γέν. Σαρεκκλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνακατωτῆς καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - οὐρης.

'Ο διεγείρων σκάνδαλα, ταραξίας, διαβολεύς, ραδιοῦρ-γος ἐνθ' ἄν.: Ἀνθρῶπος ἀνακατωτούρης Βιθυν. Θράκ. Κρήν. Δὲ λέγου τίποντα νὰ μὴ μὴ ποῦν ἀνακατουτούρα Μάδυτ. Νὰ φυλάγῃσαι 'πὲ τὸ 'νεκατωτούρ Σαρεκκλ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνακατούρης.

***ἀνακαφᾶς** ὁ, ἀνικαφᾶς Ἰμβρ. Λήμν. Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. καφᾶς. Τὸ ἀνικα-φᾶς ἐκ τοῦ μεταβατικῆς *ἀνεκαφᾶς.

Τὸ ὅπισθεν μέρος τοῦ κρανίου: Φρ. Ἐφαγε τοὺν ἀνικαφᾶ τ' (κατεστράφη).

ἀνακαψάδα ἡ, Εὐβ. (Κονίστρ.) Πάρ. ἀνακαψιάδα Εὐβ. (Ῥορ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. καψάδα, παρ' ὁ καὶ καψιάδα.

1) Αἰθρία κατόπιν βροχῆς Πάρ. 2) Γῆ πτωχὴ εἰς γεωργικὴν ἀπόδοσιν, γῆ ἄγονος Εὐβ. (Ῥορ.): Ἐχει σπείρει οὐλο ράχες καὶ ἀνακαψιάδες καὶ κᾶνα δὴ σὺ σώχωρα. 3) Μεταφ. αἰσθημα εἰς τὸν φάρυγγα προερχόμενον ἐκ καύ-σεως, ἐρεθισμοῦ τινος ἐκ κακῆς πέψεως Εὐβ. (Κονίστρ.) Συνών. ἀνακαούρα, ἀνακαψίδα Β 1, ἀνακαψίλα, καήλα.

ἀνακαψίδα ἡ, ἀμάρτ. ἀνεκαψίδα Θήρ. — Λεξ. Μπριγκ. ἀνικαψίδα Ἰμβρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. καψίδα.

Α) Κυριολ. 1) Ἡ ἐκ τοῦ αὐχμοῦ καῦσις τῆς κριθῆς Θήρ. — Λεξ. Μπριγκ. 2) Κοῖλον μέρος ἀγροῦ, ὅπου σχηματίζεται τέλμα ἐκ τῶν βροχῶν καὶ δὲν ἀναπτύσσεται ἐπαρκῶς ὁ δημητριακὸς καρπὸς Ἰμβρ.: Ἰδὼ εἶν' ἀνικα-ψίδα. Πβ. *ἀνακαψιδιάρεις.

Β) Μεταφ. 1) Αἰσθημα καυστικοῦ ἐρεθισμοῦ εἰς τὸν φάρυγγα ἐκ κακῆς πέψεως ἢ ἄλλης αἰτίας Θήρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνακαψάδα 3. 2) Κνησμός τοῦ δέρματος ἰδίᾳ ὁ ἐκ φθειρῶν προερχόμενος Θήρ. Συνών. ἀναβα-βουρίδα, βαβουρίδα, φαγούρα.

***ἀνακαψιδιάρεις** ἐπίθ. Οὐδ. ἀνικαψιδιάρ'κον Ἰμβρ. Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνακαψίδα.

Ἐπὶ ἀγροῦ, ὁ ἔχων κοιλότητος τελματώδεις, ὅπου δὲν ἀναπτύσσεται ἐπαρκῶς ὁ δημητριακὸς καρπός: Χουράφ' ἀνικαψιδιάρ'κον.

ἀνακαψίλα ἡ, Ἀθῆν. Πελοπν. (Αἴγ. Ἀρκαδ. Καλά-βρυτ. Κλουτσιοχ. Κορινθ. Λακων.) κ. ἄ. — Λεξ. Βλαστ. 398 ἀνακαψίλα Πελοπν. (Τρίκκ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. καψίλα.

Αἰσθημα καυστικοῦ ἐρεθισμοῦ εἰς τὸν στόμαχον ἢ τὸν φάρυγγα προερχόμενον ἐκ κακῆς πέψεως ἢ ἐκ καταπόσεως

καυστικοῦ ποτοῦ ἢ ἐδέσματος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνακα-ψάδα 3.

ἀνακεντῶ ἀμάρτ. ἀνακεντιάω Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. κεντῶ.

Φυτεύω νέας ρίζας καπνοῦ ἐκεῖ ὅπου αἱ φυτευθεῖσαι δὲν ἠὺδοκίμησαν.

ἀνακέρωμα τό, Κρήτ. (Σφακ.) ἀνακέρωμα Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακερώνω.

Διάθεσις, τάσις πρὸς ἐμετόν. Συνών. ἀναγούλα (I) Α 1, ἀνακάτεψι Α 2, ἀνακατούρα, ἀνακάτωμα Α 3, ἀνακατωμάρα, ἀνακατωμός Α 1, ἀνακάτωσι Α 1, ἀνακατωσιὰ 1, ἀνακατωσοῦρα 1.

ἀνακερώνω Δ.Κρήτ. ('Αποκόρ. Σφακ. κ. ἄ.) ἀνε-κερώνω Α.Κρήτ. (Μεραμβ. Πρίν. κ. ἄ.) Μέσ. ἀνεκερώ-νομαι Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. κερώνω.

1) Μέσ. ἐτοιμάζομαι πρὸς ἐκτέλεσιν ἔργου τινὸς Κρήτ. (Σητ.): Μὴν ἀνακερώνεσαι, γιατί δὲν εἶν' ἡ δουλειὰ τουτηνὰ γιὰ τὰ χεράκια σου. 2) Ἐνεργ. γίνομαι ὠχρὸς καθὼς ὁ κηρὸς, ὠχρῶ Α.Κρήτ. Συνών. κιτρινίζω.

3) Ἐνεργ. καὶ μέσ. αἰσθάνομαι τάσιν πρὸς ἐμετόν ἐνθ' ἄν.: Ἡ γυναῖκα ἀνακερώθηκε Ἀποκόρ. Συνών. ἀναγούλεῖσθαι 1, ἀναγούλιάζω 3, ἀναγού-λίζω 1, ἀνακατεύομαι (ἰδ. ἀνακατεύω Α 2 β), ἀνακατώνομαι (ἰδ. ἀνακατώνω Α 2 β). β) Κάνω ἐμετόν, ἐμῶ Δ.Κρήτ.: Φρ. Ἀνακερώνει παλαιῶν ἀρραγοῦ βασιτάγια (ἐπὶ τοῦ ὑπενθυμίζοντος πράγματα πρὸ πολλοῦ λησμονημένα). Συνών. ἀναγούλιάζω 4, *ἀναθεώνω 2, ξερῶν. 4) Μετβ. φέρω τινὰ εἰς κατάστασιν, ὥστε νὰ αἰσθανθῇ διάθεσιν πρὸς ἐμετόν Δ.Κρήτ.: Ἀνακέρωσέ με τὸ χοιρινό. Ἀνακερώσασί με οἱ χοχλιοί. Συνών. ἀνακα-τεύω Α 2, ἀνακατώνω Α 2.

ἀνακέφαλα ἐπίρρ. Πόντ. (Χαλδ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) — ΓΒλαχογιάνν. Τὰ παλληκάρ. 10 καὶ ἐν Προπυλ. 1,145 — Λεξ. Αἰν. Πρω.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀνακέφαλος ἢ κατ' εὐθείαν ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. κεφάλι. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. καὶ κατακέφαλα.

1) Εἰς τὸ ἐπάνω μέρος ἢ ἀπὸ τὸ ἐπάνω μέρος ἐκτά-σεώς τινος Στερελλ. (Αἰτωλ.) — Λεξ. Αἰν. Πρω.: Θὰ τοῦ πάρ'νι ἀνακέφαλα τὰ νηρὰ τοῦ χουριό κι θὰ τοῦ πνίξ'νι Αἰτωλ. Ἀνακέφαλα τοῦ χωριού εἶναι ὁ αἶς - Γζώργις Λεξ. Πρω. || Φρ. Παίρνουν ἀνακέφαλα τ' ἀμπέλ' - τοῦ χουριό κττ. (διέρχομαι ὁλόκληρον τὸ ἀμπέλι - τὸ χωριό) Αἰτωλ. β) Πρὸς τὴν κεφαλὴν, πρὸς τὴν πηγὴν ΓΒλαχογιάνν. Τὰ παλληκάρ. 10: Παίρνοντας ἀνακέφαλα τὸ ρέμα. 2) Ἀνεστραμμένως, ὑπτίως Πόντ. (Χαλδ.) — ΓΒλαχογιάνν. ἐν Προπυλ. 1,145 — Λεξ. Πρω.: Ἐπεσε ἀνακέφαλα Λεξ. Πρω. Συνών. ἀνάσκελα, ἀντίθ. προύμυτα.

ἀνακεφαλίζω Κάρπ. Κέρκ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) — Λεξ. Δεέκ ἀνεκεφαλίζω Κάρπ.

Τὸ μεσν. ἀνακεφαλίζω. Πβ. Ἀχιλλ. στ. 625 (ἐκδ. Hesselting) «γοργὸν ἐνεκεφάλισεν καὶ εἰς τὴν κλίνην πέφτει».

1) Σηκώνω, ὑψώνω τὴν κεφαλὴν Κέρκ. Πελοπν. (Λα-κων. Μάν.): Ἀνακεφάλισα λιγάκι Λακων. || Ἄσμ.

Εὐπνα καὶ ἀνακεφάλισε | πῶχω δὴ λόγους νὰ σοῦ πῶ (μοιρολ.) Μάν. β) Μεταφ. ἀνθίσταμαι, ἐναντιώνομαι Λεξ. Δεέκ Συνών. φρ. σηκώνω κεφάλι. 2) Ὁρ-γώνω τὸν ἀγρὸν διαγωνίως Κάρπ. Συνών. ἀναγωνιάζω.

